

Dosarul nr. 1a-673/24
1-20040135-02-1a-15072024

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
Judecător Radu GRECU

DECIZIE
În numele Legii

27 noiembrie 2024

mun.Chișinău

COLEGIUL PENAL AL CURȚII DE APEL CHIȘINĂU

Având în componența sa:

Președintele ședinței:

Oxana ROBU,

Judecători:

Vitalie BUDECI și Vladislav SCHIBIN

Grefier:

Cristina TOFAN

cu participarea:

- Procurorul – Cătălin SCUTELNIC
- Apărătorului inculpatului – Veaceslav NEVREANSCHI
- Inculpatului – STANCU Veaceslav *****

în lipsa:

- Părții vătămate - Vasile DARII
- Părții vătămate - Mihail GALBURA

a examinat, în ordine de apel, în ședință de judecată publică, apelul avocatului Veaceslav NEVREANSCHI, în interesele inculpatului STANCU Veaceslav *****, declarat împotriva Sentinței Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-864/2020 din 26 iunie 2024, în cauza penală privind învinuirea lui:

STANCU Veaceslav *****, cetățean al Republicii Moldova, născut pe ***** , IDNP ***** , originar din r-nul ***** și domiciliat în mun. C***** , la moment se deține în Penitenciarul nr. 15- Cricova, supus militar, cu studii medii, căsătorit, fără persoane la întreținere, neangajat în câmpul muncii, fără grade de invaliditate, fără titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat, nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog și anterior condamnat:

- prin Sentința Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău din 10.11.2015 în baza art. 190 alin. (5) din Codul penal cu aplicarea art. 84 din Codul penal, prin cumul parțial al pedepselor stabilite la 15 ani închisoare penitenciar tip închis cu privarea de dreptul de a exercita anumite funcții pentru o perioadă de 5 ani;

- prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 25.05.2015 în temeiul art. 190 alin. (5) din Codul penal la 10 ani închisoare penitenciar închis și

privarea de dreptul de a exercita funcții în activitatea de gestionare a bunurilor materiale pe un termen de 5 ani;

- prin *Încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 19.03.2019* au fost cumulate pedepsele în temeiul art. 84 alin. (1) și (4) din Codul penal, stabilindu-se pedeapsa definitivă de 18 ani închisoare penitenciar tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita funcții în activitatea de gestionare a bunurilor materiale pe un termen de 5 ani;

- prin *Sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 30.06.2021* în temeiul art. 190 alin. (1) și art. 190 alin. (5) din Codul penal cu aplicarea prevederilor 84 alin. (1) din Codul penal la 10 ani cu privarea de a executa anumite funcții în domeniul gestionării mijloacelor bănești pe o perioadă de 5 ani. Potrivit prevederilor art. 85 din Codul penal pentru cumul de sentințe s-a adăugat parțial pedeapsa stabilită prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 19.03.2019 stabilindu-i o pedeapsă definitivă de 20 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis și privarea de a executa anumite funcții în domeniul gestionării mijloacelor bănești pentru o perioadă de 5 (cinci) ani.

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal al Republicii Moldova.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei penale în prima instanță: 26.03.2020 - 26.06.2024;

Judecarea cauzei în instanța de apel: 15.07.2024 – 27.11.2024.

Procedura de citare legal executată.

Asupra apelului declarat de avocatul Veaceslav NEVREANSCHI, în interesele inculpatului STANCU Veaceslav *****, împotriva Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-864/2020 din 26 iunie 2024, în baza materialelor din dosar și argumentelor invocate în ședința de judecată, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,-

C O N S T A T Ă :

1. Prin *Sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-864/2020 din 26 iunie 2024* a fost recunoscut vinovat STANCU Veaceslav ***** pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) din Codul penal (în redacția Legii nr. 179 din 26 iulie 2018, în vigoare de la 17 august 2018, până la modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022).

Conform prevederilor art. 60 alin.(1) din Codul penal și art. 389 alin.(4) pct. 3) din Codul de procedură penală, s-a liberat STANCU Veaceslav ***** de pedeapsă, în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere penală.

Măsura preventivă în privința lui STANCU Veaceslav ***** nu a fost aplicată în faza judecării cauzei penale.

Mijloacele materiale de probă: copia buletinului de identitate a cet. LAȘCU Constantin și un ziar „Makler” din data de 22.08.2017, Informația privind convorbirile telefonice ridicate de la operatorul de telefonie mobilă SA „Orange”, în baza numerelor de telefon *****și *****, în perioada 22.05.2017 - 28.09.2017, potrivit căreia care s-a stabilit cartelele SIM_*****și ***** aparțin lui STANCU Veaceslav, care se prezenta drept „LAȘCU Constantin” fiind introduse în telefonul mobil cu nr. de IMEI: 1-*****și IMEI:2- *****. De pe aceste numere au fost apelate părțile vătămate GALBURA Mihail și DARII Vasile și un DVD-R, pe care sunt fixate imagini video ridicate de la partea vătămată GALBURA Mihail vor rămâne la materialele cauzei penale, pe toată perioada păstrării sale.

A fost încasat de la STANCU Veaceslav ***** în beneficiul lui GALBURA Mihail suma de 360 (trei sute șazeci) euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 7 561,08 (șapte mii cinci sute șazeci și unu, 08) lei, cu titlu de prejudiciu material.

A fost încasat de la STANCU Veaceslav ***** în beneficiul lui DARII Vasile suma de 5 000 (cinci mii) lei și 50 (cincizeci) euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 1 050,15 (o mie cincizeci, 15) lei, cu titlu de prejudiciu material.

2. Pentru a se pronunța în cauza dată, în sensul enunțat, instanța de fond a reținut că, **inculpatul STANCU Veaceslav *******, la data de 22.08.2017, în intervalul de timp de la 11:00 mim, până la 17:00, aflându-se în apartamentul nr.5 amplasat pe bd. *****, mun. Chișinău, pe care îl deține în locațiune de la IONAȘCU Ion, având scopul dobândirii ilegale a bunurilor altei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, și anume sub pretextul oferirii în locațiune a apartamentului menționat, prezentându-se în calitate de proprietar, a însușit de la GALBURA Mihail mijloace bănești în sumă de 360 euro, care conform cursului oficial al BNM la data comiterii infracțiunii, constituie 7561,08 lei și a plecat într-o direcție necunoscută, întrerupând orice comunicare cu Ionașcu Ion și GALBURA Mihail.

Tot el, în aceleași circumstanțe de timp și loc, după ce a însușit banii de la GALBURA Mihail, prelungind activitatea sa infracțională, aflându-se în apartamentul nr.5 amplasat pe bd. ***** mun. Chișinău, pe care îl deține în locațiune de la IONAȘCU Ion, având scopul dobândirii ilegale a bunurilor altei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, și anume sub pretextul oferirii în locațiune a apartamentului menționat, prezentându-se în calitate de proprietar, a însușit de la DARII Vasile mijloace bănești în sumă de 5000 lei și 50 euro, care conform cursului oficial al BNM la data comiterii infracțiunii, constituie 1050,15 lei și a plecat într-o direcție necunoscută, întrerupând orice comunicare cu Ionașcu Ion și DARII Vasile.

Prin acțiunile sale STANCU Veaceslav ***** a însușit de la GALBURA Mihail și DARII Vasile bani în sumă totală de 13611,23 lei.

Astfel, inculpatul STANCU Veaceslav ***** au comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin.(1) din Codul Penal – „dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin

inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților actului juridic nul, care a produs daune considerabile”.

3. *Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, avocatul Veaceslav NEVREANSCHI, în interesele inculpatului STANCU Veaceslav *****, a declarat apel împotriva Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-864/2020 din 26 iunie 2024, prin care a solicitat casarea integrală a Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-864/2020 din 26 iunie 2024, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care STANCU Veaceslav sa fie achitat din motiv ca nu a comis infracțiunea ce i se impută și careva probe lipsesc cu desăvârșire în acest sens inclusiv anularea încasarea prejudiciului material din contul lui STANCU Veaceslav în beneficiul părților vătămate.*

În motivarea cererii de apel, apărarea a invocat faptul că pedeapsa penală aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să stabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale prevăzute de art. 61 Cod Penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului Penal și în limitele fixate în partea specială. Instanța de judecată nu este organul de urmărire penală ca să completeze învinuirea , respectiv examinează doar acele probe care la faza de urmărire penală au fost colectate și administrate de către organul de urmărire penală.

Apărarea consideră că motivarea Sentinței Judecătorei Chișinău, (sediul Buiucani) din 23.04.2024 nu corespunde Recomandărilor avizului nr. II (2008) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE), privind calitatea hotărârilor judecătorești, potrivit căreia „o motivație și o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate.

Susține că motivarea instanței de fond a sentinței de condamnare s-a bazat exclusiv pe presupuneri și nu pe probe și anume pe declarațiile părții vătămate GALBURA Mihail și DARII Vasile, și martorii IONAȘCU Ion .GALBURA Diana, DARII/POSTICA Ala. Astfel, părțile vătămate și acești martori au declarat că STANCU Veaceslav a însușit sumele însă careva declarații care ar putea statua cert fără echivoc participarea lui STANCU Veaceslav în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin(1) CP, nu au fost date. Menționează că persoanele audiate nu au răspuns sigur ca persoana căreia i-au transmis banii și STANCU Veaceslav este aceeași persoană și nu există vreo probă ca sumele indicate au fost transmise.

Apărarea constată că în sentință nu este expus niciun argument și nu există nici o motivare plauzibilă și verosimilă bazată pe probe directe fără vreun dubiu rezonabil în ce privește vinovăția persoanei vizate în comiterea infracțiunii.

Atrage atenția instanței de apel că părțile vătămate nu au depus acțiuni civile și instanța de fond menționează asta în sentința, însă a încasat sumele din rechizitoriu de la STANCU Veaceslav în beneficiul părților vătămate, astfel consideră ca instanța a depășit

atribuțiile când părțile vătămate nu depun acțiuni civile iar instanța de judecată încasează prejudiciul.

Menționează că o astfel de cauză penală cu așa probatoriu nici nu trebuie să ajungă pe masa instanței judecătorești, deoarece urma să fie clasată și persoana vizată scoasă de sub urmărire penală, dar mai ales ca persoana fără nici o probă să fie condamnată.

Important de subliniat ca presupusa faptă a fost comisă la 22.08.2017, iar expediată în judecată 26.03.2020 - ceea ce denota faptul lipsa probelor deoarece este fapta notorie ca astfel de cazuri cu complexitatea redusă se expediază timp de 3 luni atunci când probatoriul este suficient și nu bazat pe presupuneri pripite.

Solicită instanței de apel a studia și de a cerceta toate materialele și argumentele expuse în prezenta cerere și de a admite integral, deoarece alta soluție decât o decizie de achitare a lui STANCU Veaceslav nu poate fi.

4. Conform art. 402 alin.(1) Cod de Procedură Penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

În acest context se indică și pct. 6.1 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12.12.2005 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel în care se reiterează că pentru părțile care au fost prezente la pronunțarea hotărârii termenul curge de la pronunțare. În cazul când acestea au lipsit sau redactarea hotărârii a fost amînată - de la data comunicării în scris despre redactarea sentinței.

Raportînd normele legale precitate la circumstanțele speței, Colegiul Penal consideră apelul declarat de avocatul Veaceslav NEVREANSCHI, în interesele inculpatului STANCU Veaceslav *****, ca fiind depus în termen, luînd în considerație că Sentința Judecătoreiei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-864/2020 a fost pronunțată public la data de 26 iunie 2024, copia sentinței fiind înmînată apărării și inculpatului la aceeași dată, fapt confirmat prin recipisa anexată la materialele cauzei penale (a se vedea f.d. 134) iar cererea de apel a avocatului Veaceslav NEVREANSCHI, în interesele inculpatului STANCU Veaceslav ***** a fost depusă pe data de 10 iulie 2024 (f.d. 136-138), ceea ce se confirmă prin ștampila instanței de judecată.

Prin urmare Colegiul penal, verificînd acest aspect, audiind opiniile participanților la proces în acest sens, consideră apelul declarat în termen, fiind respectate prescripțiile art. 402 alin.(1) Cod procedură penală.

5. Procedura citării legale a fost executată.

*În ședința Curții de Apel Chișinău, avocatul Veaceslav NEVREANSCHI, în interesele inculpatului STANCU Veaceslav ***** a susținut integral apelul, atrage atenția că instanța de fond a luat totalmente partea acuzării, iar la acele momente la suma unde părții vătămate s-a indicat inițial urmărire penală în euro și apoi în lei, totodată indică că nici o parte vătămată nu a recunoscut clientul său la fața, că anume acestei persoane i s-a oferit careva surse de bănești pentru așa zis-ul contract de locațiune, iar cei audiați de partea acuzării au mizat pe memoria slabă și a trecut foarte mult timp, atrage atenția la pornirea procesului penal, până a ajuns la judecată a trecut foarte mult timp și nu a fost de vină pandemia sau starea excepțională la acel moment în țară, dar lipsa*

probelor și acest dosar a fost cusut cu ață albă înainte de a fi transmis în instanța de judecată. La prima vedere ar părea că a trecut termenul de prescripție la tragere la răspundere penală, totuși clientul său STANCU Veaceslav nu este de-acord cu sentința de condamnare cu atât mai mult că s-a acceptat, nu sunt sigur dar nici nu s-a depus înscris la insistența instanței acțiune civilă, s-au încasat careva sume bănești ca prejudiciul material însă părțile vătămate au fost confuze chiar și în sumele ori la urmărire penală au indicat în lei, ulterior când a dat citire declarațiilor, a solicitat dosarul și a dat citire declarațiilor și a constatat contradicție de la declarațiile urmăririi penale și cadrul solicitării judecătorești, unul din martori a recunoscut că a semnat acel proces verbal, însă cu părere de bine pentru apărare nu a putut explica de ce a făcut așa divergențe între 250 lei și 250 euro este o discrepanță foarte mare. Consideră că poziția apărării a fost neglijată iar instanța de fond a luat totalmente poziția învinuirii și totuși a decis să condamne, necătând că a trecut termenul prescripției la tragere la răspundere penală. Solicită a casa sentința din 26.06.2024 în privința lui Stancu, de a rejudeca cauza penală prin care să fie achitat din motiv că nu a comis infracțiunea ce i se impune.

*În ședința Curții de Apel Chișinău inculpatul STANCU Veaceslav ***** a susținut cererea de apel declarată de avocat în numele acestuia, pledând pentru admiterea acestuia în sensul formulat, solicitând să fie achitat din învinuirea adusă.*

În ședința Curții de Apel Chișinău, acuzatorul de stat Cătălin SCUTELNIC a indicat că poziția acuzării vine în contradicție cu poziția apărătorului în cererea sa de apel, ori atestă că sentința este legală și întemeiată motive ce ar duce la casarea acesteia lipsesc, per contrariu celor expuse de către apărător consideră că apelul este total nemotivat, cel puțin nu este clară acea argumentare adusă cu referire la erorile admise de către instanța de judecată prin prisma acelei reforme justiției pretinse de către apărare, care ar fi impactul reformei justiției asupra soluției date pe caz de către instanța de judecată este total neclară expusă în cererea de apel. Acuzarea consideră că instanța a apreciat just probele și a considerat ca dovedite faptele comise de către inculpat și vinovăția acestuia și în această privință urmează să porni însuși din acest sens de la analiza personalității inculpatului. La etapa corespunzătoare constată că pe parcursul ultimelor cel puțin 9 ani, dânsul în nenumărate rânduri a fost condamnat pentru faptele prevăzute de art. 190 alin.(5), astfel constată o multitudine de episoade infracționale, de fapte de escrocherie comise de către STANCU Veaceslav, unele inclusiv asemănătoare circumstanțelor faptelor judecate în prezent, prin urmare analiza personalității inculpatului și cazierului judiciar denotă că STANCU deja din fapte de escrocherie a făcut o îndeletnicire, îmbogățire, aceste sentințe anexate la prezenta cauză, anexate la prezenta cauză dovedesc că inculpatul este apt de a comite fapte analogice. Pe de altă parte constată că afirmațiile aduse de către apărarea cu privire la cele relatate de către martori și lipsa vinovăției nu corespund adevărului, ori cel puțin prin prisma declarațiilor părților vătămate se constată vinovăția dânsului, prin urmare dacă se analizează depozițiile date de către partea vătămată GALBURA Mihail în fața instanței constata că dânsul a confirmat, citez – Persoana de la care a închiriat apartamentul și persoana care se află în sală este una și aceeași persoană – prin urmare nemijlocit în fața instanței l-a recunoscut pe inculpat ca persoană care prin escrocherie a obținut de la dânsul această

sumă de bani. Mai mult ca atât dacă se contrapune declarațiile părților vătămate inclusiv și cu declarațiile martorilor audiați, și anume la acel martor Ionașcu Ion se constată că a dat apartamentul în chirie lui STANCU pe un termen de 2 luni iar persoanele care închiriază de la STANCU închiriază pe termen de 3 luni prin urmare constată legătura de cauzalitate dintre fapta inculpatului și acțiunile pretinse de către părțile vătămate inclusiv prin prisma metodei de escrocherie săvârșite de către inculpat. Mai mult ca atât la materialele cauzei penale a fost anexate și puse inclusiv și cercetării instanței de judecată și acea înregistrare video prezentată de către părțile vătămate, ridicată de la partea vătămată GALBURA Mihail cu persoana care l-a înșelat de suma de bani 360 euro, înregistrare care vine să confirme veridicitatea declarațiilor date de către partea vătămată să dovedească vinovăția și nemijlocit săvârșirea faptelor de către inculpat și totodată să confirme și să constate metoda prin care inculpatul a comis aceste fapte de escrocherie. Și nu în ultimul rând atrage atenția că pe caz sunt supuse examinări două fapte identice, comise prin una și aceeași măsură, iar dacă se contrapune declarațiile relatate de către părțile vătămate prin prisma acțiunilor realizate de către inculpat se constată aceeași metodă comise în ambele cazuri de către inculpat ceea ce vine în mod subsecvent și în totalitate să dovedească că aceste fapte ca comise de către inculpatul STANCU Veaceslav, prin urmare acuzarea nu susține apelul conform motivelor invocate, constată că temeiuri ce ar genera achitarea inculpatului nu sunt, constată corectă decizia instanței cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor încriminate. Cu toate acestea prin prisma art.409 alin.(2) CPP al RM, optează în fața instanței pentru admiterea apelului și casarea sentinței din oficiu, ori onorată instanță la caz urmează a se ține cont de faptul că infracțiunile comise de către inculpat au fost comise în perioada anului 2017, instanța a constatat și a calificat fapta inculpatului conform faptei după modificarea sau conform componentei de infracțiuni după modificare conform legii, și prin urmare aplicării art.8 și respectiv art.10 ale CP RM, instanța de apel urmează să caseze în această parte și se constată fapta conform elementelor încriminate la momentul comiterii infracțiunii prin săvârșirea faptei, nu prin inducerea în eroare ci prin înșelăciune și abuz de încredere, prin urmare doar în această parte optează pentru casarea sentinței și constatarea corectă a faptei și conform normelor în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii.

Partea vătămată Vasile DARII și Mihail GALBURA, în ședința instanței de apel fiind legal citați nu s-au prezentat, nu au adus la cunoștința instanței motivul neprezentării, nu au solicitat examinarea apelului în lipsa lor, fiind pusă în discuție posibilitatea examinării apelului în lipsa acestora, ținând cont de faptul că părțile vătămate nu sunt apelanți, audiind participanții, Colegiul penal a dispus examinarea apelului în lipsa părților vătămate, conducându-se de prevederilor art. 412 alin. (5) Cod procedură penală.

6. Audiind participanții la proces, cercetând probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, verificând legalitatea și temeinicia Sentinței atacate a primei instanțe în raport cu motivele apelului

*declarat, călăuzindu-se de intima convingere, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău ajunge la concluzia de a respinge ca fiind nefondat apelul declarat de avocatul Veaceslav NEVREANSCHI, în interesele inculpatului STANCU Veaceslav *****, împotriva Sentinței Judecătoreiei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-864/2020 din 26 iunie 2024, și menține fără modificări Sentința atacată, din considerentele ce succed:*

7. Conform art.400 alin.(1) Codul de Procedură Penală, *sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.*

Conform art.414 alin.(1)-(2) Codul de procedură penală, *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Prin urmare, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată declanșat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că, provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat.*

Conform art.415 alin.(1)-(2) Codul de procedură penală: *„instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: 1) **respinge apelul**, menținând hotărârea atacată, dacă: a) apelul a fost depus peste termen, cu excepția cazurilor prevăzute în art.402; b) apelul este inadmisibil; c) **apelul este nefondat**; 2) admite apelul, casând sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2), și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță; 3) admite apelul, casează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost anulată. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost anulată se dispune numai atunci când nu a fost citat inculpatul, nu i s-a asigurat dreptul la interpret, nu a fost asistat de un avocat sau au fost încălcate prevederile art.33–35. Sentința poate fi casată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ce privește latura penală sau latura civilă, dacă aceasta nu împiedică soluționarea justă a cauzei”.*

Potrivit recomandărilor Hotărârii Plenului CSJ nr.22 din 12.12.2005, cu privire la practica judiciară despre judecarea cauzelor penale în ordine de apel, chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel sunt; dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea este corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal, administrativ, ori civil sunt aplicate corect.

Conform prevederilor art. 6 alin.(1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, „orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Probe noi acuzarea și apărarea în instanța de apel nu au prezentat, solicitând doar verificarea și aprecierea probelor cercetate în instanța de fond. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Ne pronunțarea instanței asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei în apel.

Soluția de respingere a apelului ca nefondat se adoptă însă numai după examinarea sub toate aspectele a hotărârii pronunțate de prima instanță dacă se ajunge la concluzia că, hotărârea este legală și întemeiată.

8. Colegiul Penal, în urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor apelantului, ajunge la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului STANCU Veaceslav *****, în comiterea faptelor incriminate, astfel că la acest capitol se rețin drept declarative argumentele atât ale inculpaților cât și ale apărătorului acestora cu referire la faptul că învinuirea este formală și nu este confirmată prin probe.

Audiind opiniile participanților la proces și cercetând suplimentar probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, călăuzindu-se de propria convingere, Colegiul penal conchide că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt, și anume STANCU Veaceslav ***** a comis infracțiunea prevăzută la art. 190 alin.(1) Cod penal - *dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților actului juridic nul, care a produs daune considerabile*”.

Cu referire la motivele invocate de apelant, precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului or acesta urma să fie achitat de sub învinuirea adusă, pe motiv că materialele cauzei penale nu conțin nici o probă pertinentă și concludentă care ar demonstra vinovăția acestuia, Colegiul penal constată că prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului STANCU Veaceslav ***** în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) Cod penal și în mod legal și întemeiat a fost stabilită și individualizată pedeapsa aplicată ultimului învinuit în comiterea infracțiunii imputate.

Instanța de apel consideră că aceste afirmații ale părții apărării în numele inculpatului reprezintă opinia subiectivă a părții apărării or, prima instanță în sentința sa corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului STANCU Veaceslav în comiterea infracțiunii prevăzută la art. 190 alin.(1) din Codul Penal – *„dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților actului juridic nul, care a produs daune considerabile*”, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei,

utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile lui a elementelor infracțiunii incriminate.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la recunoașterea vinovăției inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

9. Prin justificarea probelor cercetate, Colegiul determină ca fiind dovedită vinovăția inculpatului STANCU Veaceslav în comiterea infracțiunii pentru care a fost deferit justiției.

Astfel fiind audiat în cadrul ședinței instanței de apel, inculpatul STANCU Veaceslav *****, a susținut declarațiile făcute în cadrul urmăririi penale și în instanța de fond pe care le susține și în instanța de apel, susține apelul declarat și solicită admiterea acestuia. A afirmat că învinuirea adusă îi este clară, vina nu o recunoaște. Totodată a menționat că la moment ispășește pedeapsa condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(5) Cod penal.

Inculpatul STANCU Veaceslav *****, în ședința de judecată în instanța de fond, a refuzat în mod expres de a fi audiat.

10. *Necătând la faptul că inculpatul STANCU Veaceslav nu și-a recunoscut vinovăția, săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele și anume:*

- ***Declarațiile părții vătămate GALBURA Mihail, în ședința de judecată, în instanța de fond*** prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, a declarat că nu este rudă cu inculpatul. A căutat să închirieze un apartament ca să facă reparație, și a găsit anunț pe ziarul „Makler” precum că cineva dădea în chirie apartament, el împreună cu soția a plecat în sectorul Ciocana, s-au întâlnit cu domnul STANCU la Ciocana care s-a prezentat ca fiind stăpânul apartamentului, le-a arătat apartamentul a spus că îi aparține lui, a cerut avans pentru chiria apartamentului și a dat suma de 360 euro, nu ține minte exact ce curs era la acel moment. După ce a dat banii i-a spus să îi dea vreun act că a primit banii și cheile de la apartament, când a spus să îi întocmească un act, i-a arătat copia buletinului care seamănă cu STANCU, și a făcut o poză la acel buletin, și cheile de la apartament. A fost cu soția acolo și a făcut curățenie, tot în aceeași zi. Soția se afla în acel apartament și peste 2-3 zile a venit proprietarul, a spus că apartamentul îi aparține și că el nu închiriaza nimic, ulterior le-a comunicat să

părăsească apartamentul. L-a sunat soția el s-a apropiat la apartament, tot atunci s-a întâlnit cu altă pereche, tot veneau la același apartament pe care la fel îl luase în chirie și au dat 7 000 lei, au plecat la poliție și a făcut declarații. Suma dată ca avans nu i-a fost restituită și a solicitat să-i fie recuperat prejudiciul de 360 euro. Ulterior cu inculpatul s-a întâlnit, pe strada *****u lângă magazinul „Rogob” aproximativ după 3 săptămâni, soția sa a văzut inculpatul și el a coborât din mașină s-a apropiat de inculpat, dumnealui se făcea că nu îl cunoaște, a chemat poliția după care l-a reținut au fost efectuate verificări. Poza de la fișa de buletin a fost prezentată poliției, nu o mai are în format electronic deoarece a schimbat câteva telefoane de atunci. Cheile de la apartament date de către STANCU le-a predat stăpânului apartamentului. Soția sa era prezentă în toate situațiile, doar ea poate confirma că a fost transmisă suma de bani. STANCU nu a prezentat careva acte confirmative că apartamentul îi aparține, acesta a dat de înțeles că nu dorește să prezinte nimic și ulterior a comunicat că se vor suna, nu își amintește exact de ce nu a prezentat careva acte;

- **Declarațiile părții vătămate DARII Vasile, în ședința de judecată, în instanța de fond**, prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, a declarat că aproximativ în anul 2017 căuta apartament în chirie în sectorul Ciocana, a apelat la numărul care era indicat în „Makler”, a răspuns un domn care i-a dat adresa, ulterior s-au întâlnit la apartament care i-a fost prezentat, s-au înțeles la suma de 6 000 lei, el avea doar suma de 5 000 lei, i-a spus să achite câte 100 euro pe trei luni de zile, astfel a ieșit suma de 6 000 lei. I-a transmis suma de 5 000 lei care o avea la aceasta iar când se va muta îi transmite restul 1 000 lei, dumnealui a fost de acord, i-a transmis cheile și s-au despărțit. Peste trei ore l-a apelat și i-a spus că nu poate aștepta suma de 1 000 lei deoarece pleacă peste hotare, acesta i-a spus că nu îi poate da banii deoarece este la serviciu dar îi poate transmite prietena sa. S-a întâlnit prietena acestuia cu STANCU și i-a mai dat 1 000 lei. A doua zi când s-au dus la apartament, a lăsat prietena să facă curățenie, a mai venit o familie care a spus că apartamentul l-au luat și ei în chirie și atunci a sunat la numărul care îl avea de la stăpân, acesta era în afara ariei de acoperire, cealaltă familie tot nu putea să dea de dumnealui, tot în acea zi a apelat la poliție. Poliția s-a prezentat, a scris plângeri el și cealaltă familie. Familia cealaltă era formată din soț, soție și copil, numele acestora nu și-l amintește. În urma plângerii depuse stăpânul apartamentului a fost găsit, stăpânul s-a prezentat la polițistul de sector după trei ore după ce a fost găsit. Stăpânul apartamentului nu era persoana căreia i-a transmis suma de bani, erau persoane diferite. După cele întâmplate a discutat cu stăpânul apartamentului și a rămas să locuiască în acel apartament. Stăpânul care s-a prezentat i-a arătat o procură pe apartament. Persoana împuternicită prin procura i-a comunicat că a dat în chirie apartamentul la o persoană străină, i-a spus și numele dar nu și-l amintește. Persoana căreia i-a transmis banii era bărbat, aproximativ de 45 ani, acesta purta un chipiu, cu ochelari negri pe ochi, ochelarii nu și i-a scos, era îmbrăcat în costum sportiv de culoare surie. Alte caracteristici ale înfățișării nu își amintește. Dacă ar auzi vocea persoanei posibil să îl cunoască, acesta a vorbit în limba moldovenească. Nu poate spune cu certitudine că inculpatul este persoana căreia i-a transmis banii. Nu i-a fost întors nici un

ban din cei transmiși. Se consideră păgubit în suma de 6000 lei care a transmis-o. Suma de 6000 lei era una considerabilă pentru acesta la acel moment deoarece salariul său constituia 6000 lei. Prietena sa se numește POSTICA Ala, ea a fost cea care a transmis suma de 1000 lei. La moment POSTICA Ala este soția sa și locuiesc pe str. Testimonișeanu împreună. POSTICA Ala nu s-a prezentat în instanța de judecată din motiv că au un copil minor de două luni care la moment este răcit. Declarațiile prietenei pot servi ca dovadă ca a transmis suma de 6000 lei. Când a transmis suma de 5000 era doar el cu persoana căreia i-a transmis banii, când a fost transmisă suma de 1000 lei a fost doar prietena. Atunci a luat pentru prima dată un apartament în chirie și nu a cunoscut că ar putea întocmi o recipisă. Un act de identitate de către persoana căreia i-a transmis banii nu a fost prezentat. După ce a transmis suma de 5000 lei a și primit cheile de la apartament. Nu s-a deplasat deodată la apartament deoarece lucra, i-a luat o oră liberă de la serviciu pentru a merge să se înțeleagă în privința chiriei, a doua zi a mers la apartament. Nu a solicitat în scris de a-i fi restituită suma de 6000 lei. La poliție nu i-a fost prezentat cineva spre recunoaștere, i s-a acordat posibilitatea dar nu a avut timp să se prezinte. De la persoana căreia i-a transmis banii solicită de a fi încasată suma de 6000 lei. Dorește ca cauza să fie examinată în lipsa sa în continuare;

- Declarațiile martorului GALBURA Diana, în ședința de judecată, în instanța de fond prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, a declarat că pe inculpat îl cunoaște, în relații de rudenie nu este cu acesta. Împreună cu soțul acesteia au dorit ca să facă reparație în apartamentul său și au avut nevoie de o gazdă, pe site-ul www.999.md a găsit numărul de telefon a sunat și s-au înțeles cu acesta să se vadă la o anumită oră ca să vadă apartamentul, a telefonat el le-a comunicat locului unde să se întâlnească, a mers la apartament a văzut apartamentul, nu își aduce aminte pe ce strada, dar era în sectorul Ciocana. Apartamentul era la etajul doi în partea dreaptă era un apartament cu doua camere. Dumnealui le-a zis ca să achite din start pentru 3 luni de zile câte 120 de euro lunar, după asta el a cerut ca să îi elibereze un act de identitate că a dat prima rată de bani, acesta a zis ca nu are buletinul original la el dar din camera apartamentului i-a adus o copie a buletinului, a luat copia buletinului, i-a dat banii dar nu își amintește în ce sumă. După asta domnul i-a dat cheile de la apartament dar nu i-a dat cipul de la intrare, le-a comunicat că îl va da atunci când vor da restul banilor, ulterior în aceeași zi inculpatul i-a telefonat și a stabilit o întâlnire, nu își aduce aminte pe ce stradă s-au întâlnit, era cu soțul cu mașina, inculpatul s-a urcat la aceștia în mașină, i-a dat restul banilor suma totală fiind de 360 de euro le-a dat cipul de la intrare le-a comunicat că i-a decedat un copil și l-a lăsat pe ultimul pe o stradă din apropiere. A doua zi dimineața au mers la apartament ca să facă curățenie, a făcut curat și a vrut să aducă bagajele, când au ieșit pe scară venea o pereche de tineri care i-au întrebat dacă nu cunosc numărul la un apartament și le-a spus că ei au închiriat apartamentul dat, băiatul avea chelie la fel de la apartamentul, la care ei i-au zis că poate au greșit ceva dar băiatul a mers la ușa apartamentului și a deschis cu cheile care le avea și au înțeles că a fost dat același apartament la doua persoane, l-a întrebat pe acea persoană ce suma a achitat și la fel a achitat 360 de euro dar că în lei, și deja împreună cu acești tineri au

mers la sectorul de poliție și au depus plângere. Persoana de la care a închiriat apartamentul și persoana care se află în sală este una și aceeași persoană. Inculpatul s-a prezentat ca proprietarul apartamentului dat. După cazul dat ei nu au rămas să mai locuiască în apartamentul dat. Nu cunoaște cine este proprietarul real al apartamentului, și nu s-au întâlnit niciodată. Bani care i-a dat inculpatului cu titlu de chirie erau banii care aparțineau familie sale. GALBURA Mihail este soțul său. Din banii transmiși inculpatul nu i-au recuperat nimic. Nu își aduce aminte cu ce nume s-a prezentat atunci inculpatul. Acești banii erau câștigați de soț de peste hotare, acolo a muncit. La acel moment erau patru membri a familie și era însărcinat cu al 3-lea copil. Suma de 360 de euro pentru ei ca familie este esențială. Când li s-a prezentat copia buletinului nu a constatat ca este o altă persoană, deoarece acea copie a buletinului era neclară. A insistat ca să li se arata buletinul în original însă inculpatul a declarat ca nu îl are. Ei au insistat ca să facă o procură însă inculpatul nu a dorit și a spus ca să meargă pe încredere, la care ei au căzut de acord. Pe telefon a vorbit ea cu inculpatul și la întâlnire a mers împreună cu soțul și s-au întâlnit cu inculpatul. Când au fost transmise tranșele de bani pentru apartament ea a fost prezentă. Nu a cerut careva acte confirmative de la inculpat ca într-adevăr apartamentul este proprietatea acestuia. Persoana care la fel a închiriat acel apartament se numește Vasile. Soțul după ce a făcut decartării i-a povestit cum a mers ședința de judecată și ce declarații a dat. După ce a mers la poliție și a depus plângerea a sunat pe numărul inculpatului însă era deconectat și după asta nu l-a mai văzut. Concretizează că s-au întâlnit întâmplător în regiunea străzii *****u, ea l-a observat că inculpatul mergea pe stradă și a anunțat soțul care stătea în mașină, l-a prins pe inculpat și a chemat poliția. În acel moment soțul i-a făcut și poze care le-a trimis la poliție. Cheile de la apartament le-a păstrat la ei și le-a arătat la sectorul de poliție, ulterior le-a aruncat. Nu cunoaște dacă ulterior a locuit cineva în acel apartament. Nu cunoaște ce s-a petrecut cu inculpatul după ce a fost dus la poliție, dar din spusele soțului acesta a fost eliberat;

-Declarațiile martorului IONAȘCU Ion, în ședința de judecată, în instanța de fond prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, a declarat că cunoaște pe inculpat deoarece a dat cheile de la apartamentul situat în mun. Chișinău, ***** A predat cheile din motiv că a închiriat apartamentul, inițial a dorit pe 3 luni dar până ce nu avea bani, a închiriat dar bani nu a predat a comunicat ca a îngropat copii și va da ulterior, după ce se angajează la serviciu îi va achita pentru chirie. Banii i-a dat a 2-a sau a 3-a zi, a achitat 1 000 lei și 50 euro, peste o săptămâna l-a telefonat și a solicitat să împrumute niște bani, a achitat taxi, a dat 1000 de lei și 50 euro, și a plecat, l-a contactat peste o luna nu răspunde la telefon, a plecat la Ciocana să vadă apartamentul. Pe loc a depistat alți găzdași, ceilalți la care a dat dumnealui cheile și închiria de la dumnealui, a mai fost o femeie înainte a închiriat și ea. După care a plecat la poliție să stabilească faptul dat. Concretizează că când s-a apropiat la apartament era soția GALBURA Diana care era în acel moment însărcinată, la fața locului mai erau băieți care la fel închiriau apartamentul de la Stancu, și toți au plecat la poliție, au scris plângere și au dat declarații. A dat apartamentul în chirie lui STANCU pe un termen de 2 luni, persoanele care închiriasse de la STANCU au achitat pentru 3 luni și a lăsat până la

sfârșitul lunii deja. Inculpatului i-a dat un set cu 2 chei. Dreptul de proprietate a apartamentului îl deține CREANGĂ Igor care este finul de cununie a acestuia. Acesta se afla în Portugalia când a aflat de acest incident. CREANGĂ Igor i-a dat cheile de la apartament pentru a fi dat în chirie în baza unei procuri care a prezentat-o la poliție. Nu a fost înregistrat un contract de locațiune. În revista „Makler” prețul lunar la apartamentul cu 2 odăi era de 250 euro;

- Declarațiile martorului DARI(Postica) Ala, în ședința de judecată, în instanța de fond prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, a declarat că pe inculpat nu își amintește dacă îl cunoaște. Soțul său DARI Vasile a încheiat un contract de închiriere a apartamentului în sectorul Ciocana, strada nu și-o amintește, cunoaște acest fapt din motiv că s-au întâlnit cu persoana respectivă după ce soțul i-a transmis acestuia o sumă de bani aproximativ 7 000 în urmă, suma achitată nu și-o amintește, ulterior soțul acesteia a telefonat-o și i-a spus că nu se ajunge suma de 1000 lei și i-a dat numărul de telefon pentru a contacta persoana cu care a fost încheiat contractul pentru a se întâlni și să îi transmită suma ce nu se ajungea, ea l-a telefonat și s-a întâlnit cu domnul căruia trebuia să îi transmită banii și a plecat, domnul respectiv a spus că urmează să discute cu soțul său, soțul acesteia atunci se afla la serviciu. Banii i-a transmis la intersecția str. Traian cu str. Independenței din mun. Chișinău. Acel apartament a fost închiriat pentru ei cu soțul său. A stat în chirie aproximativ 2 săptămâni ulterior a venit la ei stăpânul apartamentului și a invocat că nu i se achita banii pentru chirie. În apartament era un prieten de-al stăpânului apartamentului din motiv că stăpânul apartamentului se afla peste hotare, la ei a venit un bărbat, care le-a spus că apartamentul se dădea în chirie unei alte persoane care ulterior l-a dat lor apartamentul în chirie iar stăpânul nici nu cunoștea. Persoana care dădea apartamentul în chirie a făcut contract cu persoana care locuia în apartament, iar persoana care închiria apartamentul acolo a dat în chirie apartamentul soțului său, persoana care a venit la ei la apartament a spus că gazda nu este achitată și ei atunci au aflat că au fost amăgiți de către persoana care a luat banii de la ei. Nu își amintește pentru ce timp a fost contractată chiria. Când a venit acel bărbat ei trebuia să stea pe mai mult timp acolo, ei au achitat chiria pentru mai mult de o lună. Ulterior a aflat că la acea gazdă mai era o familie. Ei în continuare nu au mai stat la acel apartament din motiv că persoana care a venit nu a fost de acord ca ei să mai locuiască în apartament. Banii ce i-a achitat aparțineau soțului mai mult. Nu cunoaște care a fost prețul apartamentului. Prețul pentru apartament l-au achitat în lei. La faza de urmărire penală nu a dat declarații precum că costul apartamentului per lună este de 120 lei. Persoana cu care s-au întâlnit nu i-a cerut un act de identitate. Nu cunoaște de ce nu a fost întocmit un contract de locațiune, ea doar a transmis suma de 1000 lei. La moment nu poate spune sută la sută că persoana cu care s-a întâlnit este inculpatul din motiv că acest avea ochelari pe față și era îmbrăcat în costum sport. Nu cunoaște persoana căreia i-a transmis suma de 1000 lei. Ea cu soțul au încercat să telefoneze persoana căreia i-a transmis suma de bani. Nu își amintește peste cât timp a apelat la organele de drept, dar a apelat. La f.d. 48-49 nu este semnătura sa. La f.d. 50-51 semnăturile din procesul-verbal îi aparțin. Nu a declarat la faza de urmărire penală suma de 120 lei lunar. Nu își

amintește să fi declarat suma de 120 lei, posibil să fie suma de 120 euro. Nu poate explica această sumă. Nu poate să explice de unde figurează suma de 120 lei;

- **Procesul-verbal de ridicare din 04.12.2017**, potrivit căruia, de la partea vătămată GALBURA Mihail Ion, au fost ridicate înregistrările video efectuate cu telefonul mobil al numitului, în care se relevă persoana care l-a înșelat de bani în sumă de 360 euro și care s-a prezentat cu date false de identitate ca fiind „LAȘCU Constantin” (Vol. II, f.d. 19);

- **Procesul-verbal de examinare a obiectului din 06.12.2017**, potrivit căruia, au fost examinate înregistrările video ridicate de la partea vătămată GALBURA Mihail, cu persoana care l-a înșelat de bani în sumă de 360 euro, și care s-a prezentat cu date false de identitate ca fiind „LAȘCU Constantin”. Examinarea a fost efectuată în prezența lui LAȘCU Constantin, prin care acesta a indicat că persoana din imagine este STANCU Veaceslav (Vol. II, f.d. 21-22);

- **Procesul-verbal de examinare a obiectului din 18.02.2020**, prin care a fost examinat, în prezența părții vătămate DARII Vasile, înregistrările video ridicate de la partea vătămată GALBURA Mihail, DARII Vasile a declarat că persoana din imagine cu siguranță este persoana care s-a prezentat ca „LAȘCU Constantin” și a însușit ilegal de a el suma de 5000 lei și 50 euro (Vol. II, f.d. 146-147);

- **Procesul-verbal de ridicare din 06.09.2017**, prin care de la partea vătămată a fost ridicată o filă A4 pe care este imprimată copia buletinului de identitate a cet. LAȘCU Constantin și un ziar makler din data de 22.08.2017 pe 2 file (Vol. I, f.d. 35-40);

Mijloc material de probă:

- **Copia buletinului de identitate a cet. LAȘCU Constantin și un ziar makler** din data de 22.08.2017, anexate la cauza penală prin ordonanța din 12.09.2017 (Vol. I, f.d. 36-38, 40);

- **Informația privind convorbirile telefonice ridicate de la operatorul de telefonie mobilă SA „Orange”**, în baza numerelor de telefon *****și *****, în perioada 22.05.2017 - 28.09.2017, potrivit căreia care s-a stabilit cartelele SIM_*****și ***** aparțin lui STANCU Veaceslav, care se prezenta drept „LAȘCU Constantin” fiind introduse în telefonul mobil cu nr. de IMEI: 1-*****și IMEI:2-*****. De pe aceste numere au fost apelate părțile vătămate GALBURA Mihail și DARII Vasile. Informația indicată a fost anexată la cauza penală prin ordonanța din 11.10.2017 (Vol. I, f.d. 57-66);

Corp delict: un DVD-R, pe care sunt fixate imagini video ridicate de la partea vătămată GALBURA Mihail, recunoscut drept corp delict și anexat la materialele cauzei penale prin ordonanța din 06.12.2017 (Vol. II, f.d. 20, 23).

11. Instanța de apel, analizând declarațiile inculpatului date la urmărirea penală, precum și probele administrate la etapa urmării penale și cercetate în ședință de judecată și verificate în instanța de apel apreciind fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și utilității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, reține, că dincolo de orice dubiu rezonabil vinovăția inculpatului STANCU Veaceslav în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) Cod penal, a fost pe deplin dovedită.

La pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că, inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată, împrejurări care au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. În acest context nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Conform art.6 alin.(1) Cod Penal, persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție.

Astfel, Colegiul penal în conformitate cu prevederile art.27 CPP, verificând probele administrate prin prisma prevederilor art.95 CPP, adică din punct de vedere a admisibilității lor, le apreciază ca fiind pertinente, concludente și utile, ori în ședință nu s-au stabilit circumstanțe care să indice la admiterea a careva încălcări esențiale, ce ar determina neadmiterea lor. Așadar, conform prevederilor art. 99 Cod de procedură penală, „alin. (1) în procesul penal, probatoriul constă în invocarea de probe și propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză. Alin. (2) probele administrate se verifică și se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanță”.

Din economia rigorilor art. 101 alin.(1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Alin. (4) instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate”.

Astfel, Colegiul penal, audiind participanții la proces, verificând prin prisma art. 101 Cod de procedură penală probele administrate la etapa de urmărire penală, cercetare judecătorească în prima instanță și verificate în instanța de apel, constată că instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume comiterea de către inculpatul STANCU Veaceslav a infracțiunii prevăzute la art. 190 alin.(1) Cod penal - *dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților actului juridic nul, care a produs daune considerabile.*

Colegiul penal atestă că declarațiile inculpatului STANCU Veaceslav privind nevinovăția sa în comiterea faptelor penale incriminate se combate prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume prin declarațiile părților vătămate, a martorilor nominalizați supra și probele scrise cercetate în ședința de judecată. Aceste probe coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunilor incriminate, care este confirmată prin cumulul de probe cercetate, enumerate mai sus, ce coroborează între ele și careva divergențe între declarațiile martorilor și probele scrise care ar trezi dubii nu sunt reținute.

Analizând solicitarea apărării privind emiterea unei sentințe de achitare în privința inculpatului învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) Cod penal, Colegiul penal constată că acest temei nu și-a găsit confirmarea la judecarea apelului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea constatării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Corect instanța de fond a apreciat critic declarațiile inculpatului STANCU Veaceslav calificându-le drept neveridice și date cu scopul evitării răspunderii penale, or, acestea se contrazic prin întregul sistem de probe cercetate în instanța de fond, care combat în întregime versiunea inculpatului.

12. În acest sens Colegiul ține să menționeze faptul că în corespundere cu art. 51 din Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de legea penală. Articolul 52 alin.(1) din Cod penal, stipulează că se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă.

În corespundere cu art. 113 alin.(2) din Cod penal, calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Totodată instanța de judecată este obligată, prin prisma prevederilor art. 384 alin.(3) Cod de procedură penală că la emiterea sentinței aceasta să fie legală, întemeiată și motivată. Relevante în acest sens sunt și prevederile art. 6 al CEDO și anume dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărârea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată.

La adoptarea sentinței instanța de judecată potrivit prevederile art. 385 alin.(1) pct. 1-4 Cod de procedură penală, trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Totodată conform art. 389 al Codului de procedură penală, sentința de condamnarea se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor. Instanța de judecată, și-a bazat constatările pe probele verbale și în scris prezentate și în analiza faptului dacă acușările sunt bine justificate standardul de dovadă este acel al „în afara dubiilor rezonabile”.

Instanța de apel remarcă că, în privința inculpatului STANCU Veaceslav *****, pe cauzele penale în privința sa a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura și cauza acuzației, cât și probele pe care se fundamentează acuzația, care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul în conformitate cu prevederile art. 190 alin. (1) din Codul penal.

Respectiv, Colegiul penal remarcă că în cauza penală, inculpatul a fost pus sub învinuire pentru infracțiunea comisă până la 22.08.2017, însă ulterior, conform art. IV, pct. 4) al Legii privind modificarea unor acte legislative nr. 179 din 26 iulie 2018, în vigoare de la 17 august 2018, Codul penal a fost modificat și anume la articolul 190, în dispoziția alineatului (1), textul „înșelăciune sau abuz de încredere” s-a substituit cu textul „inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile”, iar în dispoziția alineatului (2), litera c), sintagma „cu cauzarea de daune în proporții considerabile” s-a exclus.

Ulterior, după modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022, instanța a conchis că articolul 190 alin.(1) din Codul penal, în prezent stabilește răspunderea penală pentru sustragerea bunurilor altei persoane prin abuz de încredere, inducere sau menținere în eroare, iar dispoziție alineatului (2), litera c) al ultimului articol fiind completat cu sintagma „cu cauzarea de daune în proporții considerabile”, pentru care este prevăzută o sancțiune cu închisoare de la 1 an până la 5 ani, adică mai gravă decât cea incriminată potrivit rechizitoriului în cauza penală.

În acest context Colegiul apreciază neîntemeiate declarațiile procurorului în ședința instanței de apel precum că instanța de judecată eronat a examinat cauza de învinuire a lui STANCU Veaceslav învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) Cod penal în redacția Legii nr. 179 din 26 iulie 2018, în vigoare de la 17 august 2018, până la modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022, or prin modificările legislative ale art.190 Cod penal, citate supra, legislatorul n-a dezincriminat escrocheria, n-a schimbat conceptul escrocheriei sau conținutul ei, ci, ținând cont de recomandările CEDO și ale altor documente naționale, regionale și internaționale, cât și de Hotărârile Curții Constituționale a R. Moldova privitor la previzibilitatea normei penale, a înlocuit sintagmele prea generale, cum erau înșelăciunea sau abuzul de încredere, cu fapte prejudiciabile, metode și mijloace de comitere a escrocheriei mai concrete, mai clare.

Cu privire la claritatea și previzibilitatea noilor modificări, instanța de apel argumentează că Curtea Constituțională prin decizia sa nr. 126 din 15 noiembrie 2018 a admis anterior că prin noua redacție a articolului 190 alin. (1) din Codul penal a fost de fapt detaliată latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie, legislatorul urmărind scopul eliminării interpretării extensive defavorabile, argument care denotă și în acest caz că nu a fost urmărit scopul excluderii infracțiunii prevăzute în redacția veche, ci doar consolidarea acesteia, iar prin noile modificări fiind vădit același sens al dispoziției

normei penale în accepțiunea instanței (§§ 20, 23-25 din Decizia CC nr. 126/2018). De asemenea, Curtea a concretizat că ține de competența instanțelor de judecată să interpreteze, să clarifice și să înlăture dubiile referitoare la aplicarea articolului 190 din Codul penal, iar în acest context, și Curtea Europeană a menționat că va exista întotdeauna un element de incertitudine cu privire la sensul unei noi dispoziții legale până când va fi interpretat și aplicat de instanțele naționale (a se vedea Perinçek v. Elveția, 15 octombrie 2015 [MC], §§ 135, 138; Jobe v. Regatul Unit (dec.), 14 iunie 2011; Dmitriyevskiy v. Rusia, 3 octombrie 2017, § 82).

În acest sens, în concordanță cu dispoziție art. 325 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, instanța a statuat că judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, care trebuie să corespundă cu strictete dispoziției art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, iar modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare, condiții de la care instanța nu poate deroga în vederea respectării garanțiilor unui proces echitabil acordate acuzatului STANCU Veaceslav *****.

Așadar, Colegiul penal reține că în motivarea sentinței, instanța de judecată și-a bazat constatările sale pe probele verbale și în scris prezentate, dar și în analiza faptului dacă acușările au fost sau nu bine justificate conform standardului de dovadă „în afara dubiilor rezonabile” și doar în limitele acușăției formulate conform art. 190 alin. (1) din Codul penal, or astfel de dovadă poate rezulta doar din coexistența deducerilor suficient de puternice, clare și concordante sau similare prezumției de fapt necombătute, iar adițional, poate fi luat în considerație comportamentul părților când sunt obținute dovezile.

În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv poziția inculpatului de nerecunoaștere a vinovăției și declarațiile părților vătămate, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel constată că faptele incriminate în rechizitoriu, pentru care inculpatul STANCU Veaceslav ***** a fost trimis în judecată există, au fost săvârșite de acesta și întrunesc semnele obligatorii ale componenței de infracțiune prevăzute de art. 190 alin.(1) din Codul penal (*în redacția Legii nr. 179 din 26 iulie 2018, în vigoare de la 17 august 2018, până la modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022*), potrivit argumentelor expuse infra.

13. Cu referire la componența de infracțiunea prevăzută de art. 190 alin.(1) Cod penal, Colegiul penal reține următoarele:

Colegiul penal notează că inculpatul a atentat la *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) din Codul penal, care are un caracter complex, *obiectul juridic principal* al acestei infracțiuni formându-l relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar acțiunea adiacentă fiind exprimată în inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul

determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean.

De asemenea, *obiectul juridic secundar* al escrocheriei în speță, îl constituie relațiile sociale cu privire la încrederea și buna-credință de care părțile trebuie să dea dovadă la încheierea și executarea unui act juridic, alterate prin manoperele frauduloase ale inculpatului.

Obiectul material al infracțiunii în cauză îl reprezintă bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor, în spețe existând în mijloacele bănești dobândite ilicit de inculpat în quantum total de 13 611,23 lei de la părțile vătămate GALBURA Mihail și DARII Vasile.

Analizând *latura obiectivă* a componenței infracțiunii incriminate lui STANCU Veaceslav *****, instanța de apel subliniază că aceasta are următoarea structură: fapta prejudiciabilă alcătuită din două acțiuni: a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, b) acțiunea adiacentă, care constă în inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean.

Urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv, a cărui mărime se valorifică în quantum bănesc, manifestă un caracter considerabil pentru partea vătămată, iar legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile este una dovedită prin probele administrate la faza de urmărire penală, descrise anterior.

Cu referire la prejudiciul considerabil, Colegiul atestă că potrivit art. 126 alin. (2) din Codul penal, (în redacția Legii nr. 179 din 26 iulie 2018, în vigoare de la 17 august 2018, până la modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022), caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege – gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Instanța de apel reține că, escrocheria este o *infracțiune materială*, ea se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorință, iar la cazul dedus judecării, acest fapt se dovedește prin declarațiile și sesizarea părții vătămate care indică direct la modul în care a dispus de bunurile dobândite inculpatul, declarații ce coroborează cu probele materiale și alte mijloace de probă.

Totodată, inducerea în eroare a părții vătămate prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii și calităților substanțiale ale obiectului actului juridic nul sau anulabil, încheierea căruia a fost determinată de comportamentul dolosiv a inculpatului, impune Colegiului ideea că în acest caz, consimțământul victimei a fost

viciat la momentul transmiterii bunului prin manopere frauduloase comise cu intenție de către autorul infracțiunii, care i-a creat victimei o reprezentare falsă a realității despre faptul că poate influența persoane în funcție de demnitate publică să emită o decizie în beneficiul său.

Astfel, prezența laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) din Codul penal se atestă prin faptul că părțile vătămate au fost induse în eroare prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, prin comportament dolosiv a inculpatului STANCU Veaceslav *****.

Concluzia respectivă reiese din depozițiile părții vătămate GALBURA Mihail care a declarat că: *„A căutat sa închirieze un apartament ca să facă reparație, și a găsit anunț pe ziarul „Makler” precum că cineva dădea în chirie apartament, el împreună cu soția a plecat în sectorul Ciocana, s-au întâlnit cu domnul STANCU la Ciocana care s-a prezentat ca fiind stăpânul apartamentului, lea arătat apartamentul a spus ca îi aparține lui, a cerut avans pentru chiria apartamentului și a dat suma de 360 euro ... când a spus să îi întocmească un act, i-a arăt copia buletinului care seamănă cu Stancu, și a făcut o poză la acel buletin, și cheile de la apartament. A fost cu soția acolo și a făcut curățenie, tot în aceeași zi. Soția se afla în acel apartament și peste 2-3 zile a venit proprietarul, a spus ca apartamentul îi aparține și că el nu închiriază nimic, ulterior le-a comunicat să părăsească apartamentul ... tot atunci s-a întâlnit cu altă pereche, tot veneau la același apartament pe care la fel îl luase în chirie și au dat 7 000 lei, au plecat la poliție și a făcut declarații ... Ulterior cu inculpatul s-a întâlnit, pe strada *****u lângă magazinul „Rogob” aproximativ după 3 săptămâni, soția sa a văzut inculpatul și el a coborât din mașină s-a apropiat de inculpat, dumnealui se făcea că nu îl cunoaște, a chemat poliția după care l-a reținut au fost efectuate verificări”,* susținute prin declarațiile martorului GALBURA Diana care a comunicat că: *„Împreună cu soțul acesteia au dorit ca să facă reparație în apartamentul său și au avut nevie de o gazdă, pe site-ul www.999.md a găsit numărul de telefon a sunat și s-au înțeles cu acesta să se vadă la o anumită oră ca să vadă apartamentul ... Dumnealui le-a zis ca să achite din start pentru 3 luni de zile câte 120 de euro lunar, după asta el a cerut ca să îi elibereze un act de identitate că a dat prima rată de bani, acesta a zis ca nu are buletinul original la el dar din camera apartamentului i-a adus o copie a buletinului ... A doua zi dimineața au mers la apartament ca să facă curățenie, a făcut curat și a vrut să aducă bagajele, când au ieșit pe scară venea o pereche de tineri care i-au întrebat dacă nu cunosc numărul la un apartament și le-a spus că ei au închiriat apartamentul dat, băiatul avea chelie la fel de la apartamentul, la care ei i-au zis că poate au greșit ceva dar băiatul a mers la ușa apartamentului și a deschis cu cheile care le avea și au înțeles că a fost dat același apartament la doua persoane ... și deja împreună cu acești tineri au mers la sectorul de poliție și au depus plângere ... Persoana de la care a închiriat apartamentul și persoana care se află în sală este una și aceeași persoană ... s-au întâlnit întâmplător în regiunea străzii *****u, ea l-a observat că inculpatul mergea pe stradă și a anunțat soțul care stătea în mașină, l-a prins pe inculpat și a chemat poliția. În acel momente soțul i-a făcut și poze care le-a trimis la poliție”.*

De asemenea situația de fapt se probează prin declarațiile părții vătămate DARII Vasile: „aproximativ în anul 2017 căuta apartament în chirie în sectorul Ciocana, a apelat la numărul care era indicat în „Makler”, a răspuns un domn care i-a dat adresa, a mers și s-a prezentat, s-au întâlnit la apartament, i l-a prezentat, s-au înțeles la suma de 6 000 lei, el avea doar suma de 5 000 lei, i-a spus să achite câte 100 euro pe trei luni de zile, astfel a ieșit suma de 6 000 lei ... A doua zi când s-au dus la apartament, a lăsat prietena să facă curățenie, a mai venit o familie care a spus că apartamentul l-au luat și ei în chirie și atunci a sunat la numărul care îl avea de la stăpân, acesta era în afara ariei de acoperire, cealaltă familie tot nu putea să dea de dumnealui, tot în acea zi a apelat la poliție În urma plângerii depuse stăpânul apartamentului a fost găsit, stăpânul s-a prezentat la polițistul de sector după trei ore după ce a fost găsit. Stăpânul apartamentului nu era persoana căreia i-a transmis suma de bani, erau persoane diferite. După cele întâmplate a discutat cu stăpânul apartamentului și a rămas să locuiască în acel apartament” susținute prin declarațiile martorului DARII(Postica) Ala care a comunicat că: „Soțul său DARII Vasile a încheiat un contract de închiriere a apartamentului în sectorul Ciocana ... i-a transmis acestuia o sumă de bani aproximativ 7 000 în urmă, suma achitată nu și-o amintește, ulterior soțul acesteia a telefonat-o și i-a spus că nu se ajunge suma de 1000 lei și i-a dat numărul de telefon pentru a contacta persoana cu care a fost încheiat contractul pentru a se întâlni și să îi transmită suma ce nu se ajungea ... Bani i-a transmis la intersecția str. Traian cu str. Independenței din mun. Chișinău ... Persoana care dădea apartamentul în chirie a făcut contract cu persoana care locuia în apartament, iar persoana care închiria apartamentul acolo a dat în chirie apartamentul soțului său ... persoana care a venit la ei la apartament a spus că gazda nu este achitată și ei atunci au aflat că au fost amăgiți de către persoana care a luat banii de la ei”.

Declarațiile părților vătămate și a martorilor indicați supra sunt susținute și prin declarațiile martorului IONAȘCU Ion care a comunicat că: „cunoaște pe inculpat deoarece a dat cheile de la apartamentul situat în mun. Chișinău, bd. ***** ... A predat cheile din motiv că a închiriat apartamentul, inițial a dorit pe 3 luni dar până ce nu avea bani, a închiriat dar bani nu a predat a comunicat ca a îngropat copii și va da ulterior, după ce se angajează la serviciu îi va achita pentru chirie ... l-a contactat peste o luna nu răspunde la telefon, a plecat la Ciocana să vadă apartamentul. Pe loc a depistat alți găzdași, ceilalți la care a dat dumnealui cheile și închiria de la dumnealui, a mai fost o femeie înainte a închiriat și ea. După care a plecat la poliție să stabilească faptul dat. Concretizează că când s-a apropiat la apartament era soția GALBURA Diana care era în acel moment însărcinată, la fața locului mai erau băieți care la fel închiriau apartamentul de la Stancu, și toți au plecat la poliție, au scris plângere și au dat declarații ... A dat apartamentul în chirie lui STANCU pe un termen de 2 luni, persoanele care închiriasse la STANCU au achitat pentru 3 luni și a lăsat până la sfârșitul lunii deja. Inculpatului i-a dat un set cu 2 chei”.

La caz, Colegiul penal constată că, datorită particularităților cazului, declarațiile părților vătămate au un rol definitoriu în probarea vinovăției inculpatului. Declarațiile părților vătămate au fost aceleași pe parcursul procesului și, ultimii, l-au recunoscut în

cadrul acțiunii procedurale respective. În cadrul examinării cauzei nu au fost relevate circumstanțe ce ar pune la îndoială declarațiile martorilor. De asemenea, martorii, deși nu se cunoșteau între ei, au comunicat aceleași circumstanțe (faptul în calitate de cine se prezenta inculpatul), fapt ce indică la credibilitatea declarațiilor lor.

Totodată, prin declarațiile părților vătămate se exclude și posibilitatea precum că sumele acordate de către părțile vătămate inculpatului constituie împrumuturi. Părțile vătămate inițial și pe parcursul procesului au comunicat despre scopul acordării acestor sume de bani, și anume – pentru a lua în locațiune apartamentul nr.5 amplasat pe bd. *****, mun. Chișinău.

La fel circumstanțele sus menționate sunt dovedite și prin intermediul probelor materiale prezente la cauza penală, care coroborează cu declarațiile părților vătămate și a martorilor oferite în cadrul ședințelor de judecată precum procesul verbal de ridicare din 04.12.2021 și procesul verbal de examinare a obiectului din 06.12.20217 prin care au fost examinate înregistrările video ridicate de la partea vătămată GALBURA Mihail, cu persoana care l-a înșelat de bani în sumă de 360 euro, și care s-a prezentat cu date false de identitate ca fiind „LAȘCU Constantin”, examinarea fiind efectuată în prezența lui LAȘCU Constantin, prin care acesta a indicat că persoana din imagine este STANCU Veaceslav, procesul-verbal de ridicare din 06.09.2017, prin care de la partea vătămată DARII Vasile a fost ridicată o filă A4 pe care este imprimată copia buletinului de identitate a cet. LAȘCU Constantin și un ziar „makler” din data de 22.08.2017 pe 2 file cât și informația privind convorbirile telefonice ridicate de la operatorul de telefonie mobilă SA „Orange”, în baza numerelor de telefon *****și *****, în perioada 22.05.2017 - 28.09.2017, potrivit căreia care s-a stabilit cartelele SIM_*****și ***** aparțin lui STANCU Veaceslav, care s-a prezentat drept „LAȘCU Constantin” fiind introduse în telefonul mobil cu nr. de IMEI: 1- *****și IMEI:2-*****. De pe aceste numere au fost apelate părțile vătămate GALBURA Mihail și DARII Vasile. Informația indicată a fost anexată la cauza penală prin ordonanța din 11.10.2017.

Mai exact, inculpatul a solicitat victimelor să îi transmită mijloacele bănești, abuzând de încrederea acordată, și anume sub pretextul oferirii în locațiune a apartamentului amplasat în mun. Chișinău, bd. *****, însă în fapt, inculpatul STANCU Veaceslav ***** nu a întreprins nici o acțiune de respectare a obligațiilor asumate, având din start intenția dobândirii ilicite a mijloacelor bănești, iar ulterior s-a eschivat evident să repare prejudiciul cauzat.

Deci, cât privește declarațiile părților vătămate, instanța de apel nu are temei de a le aprecia critic, deoarece aceasta a depus declarații cu privire la constatarea faptei prejudiciabile și identificarea făptuitorului, cât și nu au fost stabilite careva împrejurări ce ar determina instanța să dea apreciere critică depozițiilor părții vătămate audiate în prezenta cauză penală.

Suplimentar, instanța de apel menționează că, în conformitate cu art. 93 alin.(2) Cod de procedură penală, declarațiile părții vătămate, a martorilor și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează că depozițiile date de partea vătămată au prioritate față de cele ale inculpatului.

Instanța de apel a apreciat în mod obiectiv, din punct de vedere a utilității, veridicității și coroborării cu celelalte probe administrate în cadrul cercetărilor judecătorești atât declarațiile părții vătămate cât și ale inculpatului, însă, declarațiile date de partea vătămată și-au găsit confirmarea prin probele materiale recercetate în cadrul ședinței instanței de apel, iar prin veridicitatea lor, declarațiile părții vătămate demască acțiunile criminale ale inculpatului, STANCU Veaceslav, și coroborează cu alte probe din dosar și reflectă circumstanțele reale avute loc la 22.08.2017 în timpul săvârșirii infracțiunii incriminate lui STANCU Veaceslav.

În cadrul judecării cauzei nu au fost stabilite temeieri de a considera că declarațiile părții vătămate nu sunt veridice sau poartă un caracter defăimător sau răzbunare în privința inculpatului, de vreme ce partea vătămată a susținut că nu sunt rude și nu este în relație de dușmănie cu inculpatul.

În consecință, analizând mijloacele de probă prezentate de acuzare în susținerea învinuirii formulate, Colegiul penal apreciază că în acțiunile inculpatului, STANCU Veaceslav, sunt prezente semnele necesare specifice laturii obiective a infracțiunii de escrocherie în varianta imputată acestuia.

Cu referire la *latura subiectivă* se remarcă că infracțiunea de escrocherie este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei (*dolus ex re*), adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate și a circumstanțelor de fapt și de drept analizate supra, denotă prezența unei intenții directe la săvârșirea infracțiunii de către inculpatul STANCU Veaceslav *****.

La fel, din ansamblul circumstanțelor obiective descrise și apreciate anterior, Colegiul reține că inculpatul STANCU Veaceslav ***** a manifestat intenție directă la comiterea infracțiunii incriminate și prin faptul că acesta a întreprins acțiuni directe exclusive în scopul realizării laturii obiective a faptei incriminate, dar și a participat la momentul primirii mijloacelor bănești în circumstanțe în care ar fi imposibil pentru orice persoană să nu perceapă caracterul ilicit al faptei comise.

Concomitent, instanța de apel constată prezența semnului obligatoriu care confirmă prezența *scopului de cupiditate* la săvârșirea infracțiunilor, ori din mijloacele de probă administrate denotă exclusiv dorința inculpatului de a beneficia de mijloacele bănești sustrase, de a le trece în posesia sa, neavând intenția folosirii temporare a acestora și nici restituirea lor, dovadă fiind însușirea în scopuri personale a mijloacelor bănești.

În consecință, sub incidența legii penale au intrat doar acele încălcări care au demonstrat cu certitudine rea-voința și fraudă din partea inculpatului, împrejurări prezente la prezenta speță și confirmate de inculpatul STANCU Veaceslav ***** , prin declarațiile părților vătămate și a martorilor, cât și prin mijloacele de probă anexate la materialele cauzei penale, care au fost cercetate în contradictoriu.

Din punct de vedere al calității de *subiect al infracțiunii*, Colegiul statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunilor a atins vârsta de 16 ani, iar la caz, prin urmare se atestă că inculpatul STANCU Veaceslav ***** a fost identificat prin extrasul din Registrul de Stat al Populației și este născut pe ***** , nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog și astfel întrunește semnele subiectului infracțiunii incriminate

Astfel, reieșind din cele menționate, apreciind probele din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel reține faptul că instanța de judecată întemeiat a încadrat juridic acțiunile inculpatului STANCU Veaceslav ***** în baza art. 190 alin.(1) din Codul penal (în redacția Legii nr. 179 din 26 iulie 2018, în vigoare de la 17 august 2018, până la modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022) adică pentru „dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților actului juridic nul, care a produs daune considerabile”, având în vedere faptul că în acțiunile acestuia sânt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii incriminate și prin urmare se stabilește atât temeiul real, cât și temeiul juridic pentru atragerea lui STANCU Veaceslav ***** la răspundere penală.

În ordinea celor relevate, coroborând declarațiile părții vătămate, a martorilor, cu cele ale inculpatului, instanța de apel a constatat, că inculpatul încearcă să diminueze acțiunile pe care le-a întreprins și consecințele acestora în vederea excluderii caracterului penal al acțiunilor întreprinse, explicând într-un mod nejustificativ circumstanțele petrecute, or în cadrul ședinței de judecată inculpat a refuzat expres de a fi audiat și de a se expune asupra învinuirii ce i se încredinează, nefiind invocată nici o versiune plauzibilă iar argumentele invocate de apărare nu au fost susținute de careva probe, iar probele cercetate dovedesc contrariul.

În lumina considerațiunilor relatate supra, Colegiul penal respinge alegațiile apărării privind emiterea unei sentințe de achitare în privința inculpatului STANCU Veaceslav *****, or s-a stabilit cu certitudine vinovăția inculpatului STANCU Veaceslav *****, în comiterea infracțiunii de escrocherie, care a fost just încadrate în baza art. 190 alin.(1) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a verificat legalitatea sentinței atacate sub aspectele relatate în cererea de apel, precum și în cadrul ședinței de judecată și a reținut că temeiurile invocate de apelant nu și-au găsit confirmare în cauza dată, or starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de fond a concordat cu circumstanțele stabilite și probele administrate, iar acțiunile inculpatului STANCU Veaceslav ***** se încadrează în temeiul art. 190 alin.(1) Cod penal.

Referitor la motivele invocate în cererea de apel precum că, „(...) *sentința judecătorească este nefondată*”, Colegiul penal menționează că, o astfel de eroare în cauza dată nu se constată, deoarece sentința instanței de fond este una argumentată inclusiv în raport cu susținerile verbale ale avocatului în ședința de judecată, care sunt identice cu argumentele apelului declarat de același autor, totodată instanța de apel consideră că, repronunțarea asupra argumentelor apelului nu poate duce la casarea sentinței contestate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrerurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a

permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Reieșind din prevederile art. 414 Cod de procedură penală, la judecarea apelului, instanța de apel, are obligația de a verifica hotărârea atacată din punct de vedere al temeiniciei și legalității acesteia, având în vedere circumstanțele faptice ale cauzei bazate pe probe examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și, în dependență de aceste date, să aprecieze legalitatea concluziilor de vinovăție ori nevinovăție al soluției primei instanțe, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală. La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul conchide că, la examinarea cauzei, instanța de fond a îndeplinit aceste stricte prevederi ale legii, din sensul că, respectarea acestor cerințe echivalează cu rezolvarea fondului cauzei, fapt ce nu atrage după sine casarea sentinței instanței de fond în latura aprecierii juridice a faptelor constatate de care au fost recunoscut vinovat și condamnat inculpatul STANCU Veaceslav *****, corectitudinea calificării acțiunilor incriminate și stabilirii pedepsei.

14. La fel, Colegiul penal reține că, potrivit art.14 alin.(1), 15, 113 alin.(1) Cod penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală. Gradul prejudiciabil al infracțiunii se determină conform semnelor ce caracterizează elementele infracțiunii: obiectul, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă. Se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

De asemenea, Colegiul menționează că anume prin descrierea faptei considerate a fi dovedită, se cere ca modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii să coroboreze cu concluzia privind încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, chestiuni ce au fost soluționate de instanță conform art.385

alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală, reieșind din limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Colegiul constată că prima instanță, conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpații, părțile vătămate, martorii, a cercetat materialele cauzei și apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpaților a fost dovedită pe deplin.

Colegiul penal atestă că, prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestor infracțiuni, a fost dovedită prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale, examinate în cadrul ședințelor judecătorești, care au fost verificate și cercetate în cadrul examinării cauzei de către instanța de apel, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului STANCU Veaceslav ***** în săvârșirea infracțiunii imputate.

Prin urmare, Colegiul penal apreciază că, instanța de fond a făcut o analiză amplă a probelor acumulate în cauză, acestea primind apreciere la justa lor valoare, concluziile instanței de fond rezultă din materialul factologic acumulat în cauză. Față de cele ce preced, Colegiul penal amintește că aceste motive au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărârii de condamnare a inculpatului STANCU Veaceslav ***** în baza învinuirilor imputate prin rechizitoriu.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în cauza deferită judecării, nu au fost admise careva erori de către instanța de fond, iar alegațiile părții apărării acest aspect sunt vădit nefondate, neavând nici un suport probator, iar toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii ce i se impută, și temei pentru casarea sentinței instanței de fond lipsește.

Astfel, Colegiul penal apreciază ca fiind lipsită de credibilitate versiunea inculpatului despre nevinovăția sa, or probele cercetate dovedesc incontestabil vinovăția lui STANCU Veaceslav *****, iar temei pentru a pune la îndoială veridicitatea lor nu s-a constatat, acestea fiind obținute cu respectarea normelor de procedură și în ansamblu coroborează între ele, confirmând pe deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Instanța de apel nu poate reține argumentele apărătorului privind nevinovăția inculpatului STANCU Veaceslav ***** în fapta săvârșită, prevăzută la art. 190 alin.(1) Cod penal această situație nu echivalează cu pronunțarea unei sentințe de achitare, de vreme ce probele prezentate de către acuzatorul de stat, inclusiv părțile vătămate și martorii interogați într-un proces judiciar și sub jurământ, avertizați fiind conform art.312 Codul penal pentru prezentarea cu bună știință a declarațiilor mincinoase, confirmă pe deplin și fără ambiguități vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate, iar raționamentele aduse de apărare în sprijinul lipsei elementelor constitutive ale elementelor infracțiunii imputate inculpatului, au un scop de a evita răspunderea.

Totodată, nerecunoașterea vinei de către inculpat, instanța de apel o apreciază ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art.66 Codul de

procedură penală și art.6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificat ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale. Astfel, poziția inculpatului STANCU Veaceslav ***** susținută în prima instanță, potrivit căreia nu recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate este una declarativă și formală, exprimată cu scopul de a evita răspunderea penală.

15. Astfel, dezacordul părții apărării cu sentința instanței de fond este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de judecată a apreciat probele și circumstanțele cauzei, însă, împrejurările enunțate supra denotă în mod concludent că instanța de fond nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate partea apărării că sentința atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că această faptă a fost săvârșită de inculpat, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, fiind constatată vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii, iar solicitările formulate prin cererea de apel nu poate fi admise.

Prin urmare în speță, în circumstanțele stabilite urmează să se țină cont și de scopul procesului penal și anume, protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

Semnificative în sensul dat sunt constatările, Curții Constituționale care a reținut în jurisprudența sa că sistemul de sancționare al statului trebuie să funcționeze de o asemenea manieră, încât cei vulnerabili să fie convinși că sistemul judiciar va reacționa împotriva ilegalităților comise față de ei și nu le va tolera sau nu îi va lăsa pe făptuitori nepedepsiți. Dacă nu s-ar putea stabili o pedeapsă din cauza reglementării deficitare a legii, scopul legii nu ar fi atins, fapt ce ar alimenta scepticismul public judiciar (HCC nr.28 din 22.11.2018).

Față de lucrul judecat de primă instanță, Colegiul penal constată o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (*Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei*).

Colegiul penal reiterează, că printre garanțiile unui proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenția Europeană, se enumeră și faptul că orice persoană trebuie să fie judecată în mod echitabil de un tribunal independent și imparțial, ceea ce a fost realizat și

în prezenta cauză, fiind respectate drepturile inculpatului garantate atât de Constituția R. Moldova, Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și de Codul de procedură penală.

Astfel, Colegiul menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Colegiul reține că examinarea cauzei a fost efectuată în strictă conformitate cu principiile generale ale procesului penal, în special art.24 Cod de procedură penală, iar cauzele CtEDO la care face referire apelantul, au avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decât cele existente în prezenta cauză și prin urmare acestea în speță nu sunt aplicabile.

În același context, Colegiul penal menționează că, deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, Curtea a clarificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (*Van de Hurk vs. Olanda*, din 19.04.1994). Or, modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (*Hiro Balani vs. Spania*, din 09.12.1994).

16. De asemenea, Colegiul penal nu are temei de a interveni în sentința instanței de fond nici în partea stabilirii și individualizării pedepsei inculpatului STANCU Veaceslav ***** or, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă acestuia, s-a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, instanța de fond aplicându-le o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

Referindu-se la faptul că a fost dovedită vinovăția lui STANCU Veaceslav în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel constată că la momentul judecării cauzei în fond a expirat termenul de prescripție de tragere la răspundere penală pentru faptele comise la data de 22.08.2017– care este de 5 ani pentru o infracțiune mai puțin gravă, cum este în cauză.

Din acest considerent, instanța de apel subliniază că prin sentința contestată instanța de fond corect l-a liberat pe STANCU Veaceslav ***** de pedeapsă, în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere penală.

În continuare, Colegiul precizează că în fapt, infracțiunea a fost considerată consumată la 22.08.2017, iar componența de infracțiune prevăzută la art. 190 alin.(1) din Codul penal, stabilește în prezent cât și la momentul comiterii o sancțiune inclusiv cu închisoare de până la 3 ani.

La rândul său, conform art. 16 alin.(3) din Codul penal, se consideră infracțiuni mai puțin grave faptele pentru care legea penală prevede în calitate de pedeapsă maximă pedeapsa închisorii pe un termen de până la 5 ani inclusiv.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 60 alin.(1) lit. b) din Codul penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave.

Instanța de apel mai statuează că potrivit art. 53 lit. g) din Codul penal, persoana care a săvârșit o faptă ce conține semnele componentei de infracțiune poate fi liberată de răspundere penală de către instanța de judecată la judecarea cauzei în cazul prescripției de tragere la răspundere penală.

În aspect procesual, reieșind din condițiile art. 389 alin.(4) pct. 3) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție.

În subsidiar, potrivit alin. (6) din art. 389 al Codului de procedură penală, la adoptarea sentinței de condamnare cu liberarea de pedeapsă sau, după caz, a sentinței de condamnare fără stabilirea pedepsei, instanța argumentează în baza căror temeieri, prevăzute de Codul penal, adoptă sentința dată

Pe cale de consecință, Colegiul penal atestă că fapta prejudiciabilă a fost constatată și a fost comisă de către STANCU Veaceslav ***** cu exactitate la data de 22.08.2017, ce reiese conform probelor cercetate nemijlocit în instanță de judecată și verificate în instanța de apel, iar din momentul săvârșirii infracțiunii s-a stabilit că a trecut o perioadă de timp de cel puțin 6 ani și 10 luni, fiind stabilită comiterea unei noi infracțiuni pe parcursul lunii februarie 2018 infracțiune care a fost comisă până la adoptarea prezentei sentințe iar din momentul săvârșirii infracțiunii instanța a stabilit că a trecut o perioadă de timp de cel puțin 6 ani și 4 luni.

Subsecvent, se reține că la ședințe de judecată, inculpatul s-a prezentat și nu a manifestat tentative neîntemeiate de eschivare de la prezentarea în ședințe, a participat la cercetarea probelor, mai mult că ultimul se află în custodia statului.

În acest context, Colegiul relevă că potrivit art. 60 alin.(4) și (5) din Codul penal, prescripția se întrerupe în cazul în care, până la expirarea termenelor prevăzute la alin.(1), cauza penală parvine în instanța de judecată pentru examinare în fond. Din momentul înregistrării cauzei penale în instanța de judecată începe să curgă un nou termen de prescripție.

De asemenea, curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală. Curgerea prescripției se suspendă și în cazul în care se solicită eliberarea acordului privind pornirea urmăririi penale sau ridicarea imunității acordate prin lege. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei, din momentul autodenunțării, din momentul eliberării acordului privind pornirea urmăririi penale sau din momentul ridicării imunității.

Astfel, instanța de judecată a reținut că în privința inculpatului nu atestă alte hotărâri definitive privind săvârșirea altor infracțiuni de la momentul comiterii faptei constatate în acest caz și a faptelor care au avut loc în luna februarie a anului 2018 pentru care a fost condamnat prin sentința nr. 1-517/2018 din 30.06.2021 și până la momentul emiterii prezentei sentințe, iar mai mult, fiind analizat Portalul Național al Instanțelor de Judecată, expus pe pagina oficială <https://instante.justice.md/>, nu se atestă alte cauze penale cu participarea în calitate de inculpat a lui STANCU Veaceslav ***** și respectiv nu sunt incidente prevederile alin.(8) din art. 60 din Codul penal, motiv pentru care

Colegiul apreciază întemeiată soluția instanței de judecată prin care a emis o sentință de condamnare în privința inculpatului STANCU Veaceslav *****, fără a-i fi aplicată o pedeapsă penală, reieșind din prevederile art. 389 alin.(4) pct. 3) din Codul de procedură penală și cu liberarea de pedeapsă penală a acestuia, conform art. 60 alin.(1) din Codul penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere penală.

Instituția prescripției tragerii la răspundere penală este reglementată în coroborare cu instituția pedepsei penale. Agravarea pedepsei conduce în mod direct la schimbarea prescripției. Astfel, termenul de prescripție variază în funcție de gravitatea pedepsei și, implicit, în funcție de gravitatea infracțiunii.

Prescripția tragerii la răspundere penală mai este numită și „prescripția răspunderii penale”. În acest sens, s-a arătat că „prescripția răspunderii penale are la bază ideea că, pentru a-și atinge scopul de realizare a ordinii de drept, răspunderea penală trebuie să intervină prompt, cât mai aproape de momentul săvârșirii infracțiunii, întrucât doar în acest fel poate fi realizată prevenția generală și cea specială, și poate fi creat, pe de o parte, sentimentul de securitate a valorilor sociale ocrotite, iar, pe de altă parte - încrederea în autoritatea legii. Cu cât răspunderea penală este angajată mai târziu față de data săvârșirii infracțiunii, cu atât eficiența ei scade, rezonanța socială a săvârșirii infracțiunii se diminuează, iar stabilirea răspunderii penale pentru săvârșirea infracțiunii nu mai apare ca necesară, deoarece urmările acesteia ar fi putut fi înlăturate sau șterse. Totodată, în intervalul de timp scurs de la săvârșirea infracțiunii, autorul acesteia, sub presiunea amenințării răspunderii penale, se poate corecta, fără a mai fi necesară aplicarea unei pedepse (...). Prin urmare, pentru a nu lăsa nesoluționate *sine die* raporturi juridice de conflict, legiuitorul a reglementat prescripția răspunderii penale drept cauză de înlăturare a răspunderii penale”.

Prin definiție, prescripția răspunderii penale constă în stingerea raportului juridic penal de conflict și, prin aceasta, în stingerea dreptului statului de a trage la răspundere penală persoana care săvârșește o infracțiune, după trecerea unui anumit interval de timp de la data comiterii acesteia, respectiv după scurgerea termenului de prescripție.

Cât privește natura juridică a prescripției de tragere la răspundere penală, este de remarcat că în jurisprudența sa, CtEDO a notat că normele în materie de prescripție sunt legi de procedură (A se vedea: cauzele *Coëme și alții împotriva Belgiei* [12, § 149], *Previti împotriva Italiei* [15, § 80], *Borcea împotriva României* [18, § 64]). În special, în cauza *Borcea împotriva României*, Curtea a statuat că normele privind prescripția nu definesc infracțiunile și pedepsele care le sancționează și pot fi interpretate ca impunând o simplă condiție prealabilă pentru examinarea cauzei.

Astfel, fapta prevăzută de art. 190 alin.(1) Cod penal a fost comisă la data de 22.08.2017 prin urmare, din ziua săvârșirii infracțiunii, au expirat mai mult de 5 (cinci) ani, temei care atras necesitatea de a libera de pedeapsă penală pe cet. STANCU Veaceslav din motivul expirării termenului tragerii la răspundere penală.

17. Totodată, Colegiul ține să menționeze că instanța de judecată întemeiat a soluționat acțiunea civilă înaintată, motiv din care Colegiul va respinge alegațiile apărării în acest sens, or temei de a interveni în Sentință în această parte, Colegiul nu a constatat.

Colegiul penal reține că potrivit prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 11) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează dacă trebuie reparată paguba materială atunci când nu a fost intentată acțiunea civilă.

Potrivit jurisprudenței CtEDO (*hotărârea Tonchev vs Bulgaria din 19.11.2009*), Curtea a recunoscut încălcarea art.6 CEDO prin nesoluționarea acțiunii civile în procedura penală și a statuat că, „... în situația în care sistemul intern permite reclamantilor să introducă o acțiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligația să se asigure că aceștia se bucură de garanțiile fundamentale prevăzute de art.6 ale Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale din 04 noiembrie 1950”.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, (*cauza Boldea vs. România 15.02.2007, nr. 19.997/02*), dreptul la un proces echitabil, garantat de art.6 alin.1 din Convenție, înglobează, printre altele, dreptul părților la proces de a prezenta observațiile pe care le consideră relevante pentru cauza lor, acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt într-adevăr „ascultate”, adică analizate temeinic de către instanța sesizată. Cu alte cuvinte, art.6 implică în special, în sarcina instanței, obligația de a proceda la o analiză efectivă a mijloacelor, argumentelor și propunerile de probe ale părților (*vezi Perez vs. Franța (12.02.2004, nr. 47.287/99)*; și *Van de Hurk vs. Olanda (19.04.1994)*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, *cauza Ernst c. Belgiei (15 iulie 2003)*, unde Curtea a statuat, în principiu că, atunci când victima unei infracțiuni se constituie parte civilă în procesul penal, aceasta semnifică introducerea unei cereri în despăgubiri. Chiar dacă ea nu a cerut, în mod expres, repararea prejudiciului suferit. Prin dobândirea calității de parte civilă în procesul penal, ea are în vedere nu numai condamnarea penală a autorului infracțiunii, ci și repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit. Învăderând aceste considerente ale instanței europene, instanța de judecată evidențiază că, în această speță părțile vătămate au solicitat repararea prejudiciului material în mod expres.

Conform art.219 alin (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia. (2) Persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot intenta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin: 1) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală; 2) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum și repararea bunurilor deteriorate; 3) compensarea venitului ratat în urma acțiunilor interzise de legea penală 4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale. (3) Prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru: 1) tratamentul părții vătămate și îngrijirea acesteia; 2) înmormântarea părții vătămate; 3) plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor și pensiilor; 4) executarea contractului de depozit al bunurilor. (4) La evaluarea

cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

Potrivit art.221 alin.(1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează în baza cererii scrise a părții civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești. (2) Cod de procedură penală, acțiunea civilă se intentează față de bănuit, învinuit, inculpat, față de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau față de persoana care poate fi responsabilă de acțiunile învinuitului, inculpatului.

Conform art.19 Cod civil, repararea prejudiciului (1) În condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel. (2) Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum și profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat). (3) Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferințele fizice și psihice, precum și diminuarea calității vieții. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic). (4) Pierderea șansei se repară doar dacă ea constă în dispariția actuală și certă a unei eventualități favorabile. Mărimea acestui prejudiciu corespunde șansei pierdute și nu poate fi egală cu avantajul care ar fi rezultat din șansă dacă ea se materializa. (5) Repararea prejudiciului presupune repunerea persoanei lezate în situația în care s-ar fi aflat dacă prejudiciul nu se producea.

Potrivit art.1998 alin.(1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

Tragerea la răspundere civilă poate avea loc cu respectarea cumulativă a următoarelor condiții: infracțiunea să fi produs prejudiciul; între infracțiunea săvârșită și prejudiciul reclamat să existe un raport de cauzalitate; prejudiciul trebuie să fie cert; prejudiciul să nu fi fost reparat; să existe manifestarea de voință a celui vătămat de a fi despăgubit.

Astfel s-a constata cu certitudine faptul că părții vătămate GALBURA Mihai i-a fost cauzat prejudiciu material în sumă de 360 euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 7 561,08 lei, iar părții vătămate DARII Vasile i-a fost cauzat prejudiciu material în sumă de 5 000 lei și 50 euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 1 050,15 lei.

După cum a fost menționat supra, potrivit art.219 alin.(2) pct.1) Cod de procedură penală, persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot intenta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală.

Sub acest aspect, instanța de apel menționează că reparația prejudiciului în procesul penal poate fi înfăptuită doar atunci când între fapta ilicită și prejudiciu există un raport de cauzalitate, direct sau indirect. Este necesar ca prejudiciul să aibă o întindere determinată. Caracterul cert al prejudiciului înseamnă că acesta este un prejudiciu sigur, s-a produs în realitate, poate fi evaluat.

Colegiul penal menționează că în prezenta cauză penală, STANCU Veaceslav a fost dedus judecării pentru inducere și menținere în eroare în vederea dobândirii ilicite a bunurilor părții vătămate GALBURA Mihai, și anume a sumei de 360 euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 7 561,08 lei, și a părții vătămate DARII Vasile și anume a sumei de 5 000 lei și 50 euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 1 050,15 lei pentru ce a și fost recunoscut vinovat.

În acest context, Colegiul apreciază că acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material cauzat, corect a fost admis integral, având în vedere că prejudiciul cauzat părții vătămate GALBURA Mihai prin fapta comisă de inculpat constituie suma de 360 (trei sute șazeci) euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 7 561,08 (șapte mii cinci sute șazeci și unu, 08) lei și părții vătămate DARII Vasile prin fapta comisă de inculpat constituie suma de 5 000 (cinci mii) lei și 50 (cincizeci) euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 1 050,15 (o mie cincizeci, 15) lei.

Reieșind din considerentele nominalizate supra, Colegiul apreciază că suma de 360 (trei sute șazeci) euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 7 561,08 (șapte mii cinci sute șazeci și unu, 08) lei și suma de 5 000 (cinci mii) lei și 50 (cincizeci) euro care conform cursului oficial BNM la data comiterii infracțiunii, constituie suma de 1 050,15 (o mie cincizeci, 15) lei sunt reale. Respectiv, având în vedere că s-a stabilit cu certitudine vinovăția inculpatului în fapta incriminată, s-a constatat, că anume el a comis această faptele, respectiv în cauza sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, întrucât inculpatul a săvârșit cu vinovăție o faptă ilicită ce a cauzat un prejudiciu, iar între fapta ilicită și prejudiciu există raport de cauzalitate iar repararea prejudiciului material cauzat părților vătămate nu urmărește o îmbogățire fără just temei, motiv din care Colegiul apreciază că încasarea sumelor care fac obiectul acestor infracțiuni și care sunt fixate în rechizitoriu sunt întemeiate, și acestea urmează să fie încasate din contul inculpatului STANCU Veaceslav beneficiul părților vătămate GALBURA Mihai și DARII Vasile, cu titlul de prejudiciul material.

18. Totodată, Colegiul ține să menționeze că instanța de judecată întemeiat a soluționat soarta mijloacelor materiale de probă, temei de a interveni în Sentința în această parte, Colegiul nu a constatat.

19. Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul Penal în conformitate cu art.415 alin.(1) pct. 1) lit. c) Cod de Procedură Penală, consideră necesar a respinge apelul avocatului Veaceslav NEVREANSCHI, în interesele inculpatului STANCU Veaceslav *****, declarat împotriva Sentinței Judecătoreiei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-864/2020 din 26 iunie 2024, ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a sentinței contestate.

20. În conformitate cu prevederile art. art. 415 alin. (1) pct. 1, lit. c), pct. 2; și art. 417-419 Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău, -

D E C I D E:

Se respinge ca nefondat apelul avocatului Veaceslav NEVREANSCHI, în interesele inculpatului STANCU Veaceslav *****, declarat împotriva Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-864/2020 din 26 iunie 2024, și se menține fără modificări Sentința atacată.

Decizia este executorie din momentul adoptării, și poate fi suspendată recursului la Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova în termen de două luni de la data comunicării.

**Președintele ședinței,
Judecătorul**

Oxana ROBU

Judecătorii

Vitalie BUDECI

Vladislav

SCHIBIN